

Διάλυσε καὶ τὰς ἐφημερίδας ἐκεῖνας, αἵτινες τολμοῦν νὰ ἐκφράζονται πολιτικὰς γνώμας, ἀφοῦ μία ἐπίσκεψις τοῦ κονδυλίου τῶν 500,000 δρ. θὰ τὰς κάμνη νὰ σιωπήσουν.

Ἀλλὰ πῶς; Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε διάλυσις; Ἐνας ἄνθρωπος, ὡς περ βασιβοζοῦκος νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς σκορπίσῃ ὅλους, νὰ χάσωμεν λοιπὸν τὸν κ. Κουμουνδούρου, νὰ χάσωμεν τὸν κ. Ζαῖμην, νὰ χάσωμεν τὰ ἐντάλματα καὶ τοὺς κλητῆρας; Καὶ αὐτὰ νὰ τὰ κάμῃ ἓνας;

Δὲν εἶνε ἓνας. Εἶνε ἡ πλειοψηφία τῆς βουλῆς καὶ τοῦ ἔθνους.

Δὲν τὸ πιστεύεις ἀκόμη;

Ὁ τὸ ἔδης αὐρίον.

Λουκιανός.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ ἱεροκλήρῳ Ξανθάκης ἀνοίγει σχολεῖον Ἑκκλησιαστικῆς ῥητορείας.

Προσόντα τῶν ἐγγραφησομένων μαθητῶν ἀπαιτοῦνται νὰ μὴ μποροῦν νὰ προφέρουν κανὲν γράμμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Νὰ μὴ ξεύρουν σύνταξιν, οὔτε νὰ μάθουν ποτέ. Καὶ νὰ λένε ὅ,τι φθάσει.

Τῆς ἐπιτυχοῦς διδασκαλίας του λαμπρὰ δείγματα ἔδωκε προχθὲς, σταυρώσας τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐν μέσῳ τῆς συντάξεως καὶ τῆς προφορᾶς.

Ὁ κ. Πάνος Κολοκοτρώνης κάμνει νὰ εἰσέλθῃ εἰς δωμάτιον ἐνθα ἦτο συνηγμένος κύκλος διπλωματῶν.

— Ἀ! λέγει δὲν εἶναι ἡ θέσις μου καὶ φεύγει.

— Ἀργὰ τοῦ ἀπαντοῦν, τὸ κατάλαβες, μόνον ἐν Ἀθήναις.

Ὁ κουμουνδουρικὸς βουλευτὴς Τσουτσουνάτος ὀνομάζει τὸν βουλευτὴν Προβατᾶν, βρακᾶν ἐπίσης, Τσουτσουνάτον Β'.

Ὡστε καὶ οἱ τρικουπικοὶ καὶ οἱ κουμουνδουρικοὶ ἔχουν τὸν Τσουτσουνάτο τους.

* Ἀς ἰδοῦμε ποιὸς θὰ φάγῃ τὸν ἄλλον.

Ὁ κ. Μαυροκορδάτος ἐζήτησε νὰ προσηλυτίσῃ τὸν κουμουνδουρικὸν Τσουτσουνάτον πρὸς τὸ κόμμα του.

Οὗτος προσποιούμενος ὅτι δὲν σπουδάζει ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας:

— Ἀμ ποῦ μὲ βάζεις, μέσα, τοῦ λέγει, Κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑταιρίας, ξερεῖς τί φεῖδι εἶμαι.

Ὁ πρόξενος τῶν Δαρδανελλίων ἔφθασεν ἐδῶ φορτωμένος στρεῖδια, προωρισμένα διὰ τὸν κ. Δεληγιάννην.

Ἄλλ' ὥς νὰ ἔλθῃ, παρενέβη ἡ ὑπουργικὴ κρίσις, τὰ δὲ στρεῖδια ἐφαγώθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη εἰς ὑγείαν τοῦ ἐκ Γόρτυνος συναδέλφου του.

Προχθὲς ὁ Βασιλεὺς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Χαδζῆ Πέτρου εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐξοχικὸν πύργον τοῦ Κουμουνδούρου.

Ἐπὶ μιᾶς τραπέζης εὗρε τὴν ἐφημερίδα τὸ Δίκαιον.

— Βίδες, λέγει τοῦ κ. Χαδζῆ Πέτρου, ποῦ ὁ Κουμουνδούρος ἔχει τὸ Δίκαιον;

(Ἱστορικόν.)

Ο ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ἐδὲν καὶ Ῥωμαῖκο.

Μίλτωνος κάλαμον ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τις ὅπως δυνηθῇ ἐπαξίως νὰ περιγράψῃ τὸν παράδεισον τοῦ Ἀδάμ Κουμουνδούρου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ τὸν ἐξώρισεν ὁ Σαββαῶθ Τρικούπης.

Τί ἦτο ἡ Ἐδὲν ὅπου οἱ προπάτορές μας, ἀθῶα ζῶα καὶ τὰ δύο, κατηναλίσκοντο εἰς ἐναγκαλισμοὺς ἀγόνους, ἐν ἀτελευτήτῳ μακαριότητι; Βεβαίως, ὅταν ὁ Σατὰν εἶδε τὸ μακάριον ζεύγος νὰ συγκοιμᾶται γυμνόν, ὡς δύο ἔργα γλυπτικῆς, καὶ ἐπὶ τῶν γυμνῶν αὐτῶν μελῶν τὸν ἐξ ἀνθέων θόλον νὰ βρέχῃ βροχὴν ἐκ ῥόδων, ἐνῶ μυστηριώδεις ἐντὸς ἀρωματικῶν ἁλσῶν ὀρχήστραι ἐξ ἀηδόνων ἐνανουρίζον τὸν ὡραιότερον τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν ὡραιότεραν τῶν γυναικῶν, ἐζηλοτύπησεν, ἐξεπλάγῃ, ὀλίγον ἔλειψε λησμονῶν τίς εἶναι νὰ τρέξῃ, ἵνα φίλημα ἀγγέλου ἀγνόν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν δύο ἐπιθέσῃ.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ βίος των δὲν μονότονος. Εἶχον τῆς τύχης τὰς αὐξομειώσεις; Εἶχον τῆς τύχης τὰ κύματα; Εἶχον τὰς ἡδονὰς τῆς πάλης; Εἶχον νὰ ἱκανοποιήσουν πάθῃ; Ἐχθροὺς νὰ νικήσουν; Φίλους νὰ πετρώσουν; Οἰκόπεδα ἐπὶ οἰκοπέδων νὰ προσθέσουν; Εἰς κληρονομίας ζέων νὰ ἀναμιγνύωνται; Χωρία νὰ ἀγοράζωσι; Ζητήματα νὰ λύωσιν; Βουλὴν νὰ διαλύωσι; Πλειοψηφίαν ν' ἀποτελῶσι; Ἐπαναστάσεις νὰ ἐμπορεύωνται; Κόσμον ν' ἀπατῶσι; Τὰ θεατρικὰ ὡς πράγματα νὰ ἐπιδεικνύωσι; Τὸ ψεῦδος ὡς ἀλήθειαν νὰ παριστῶσι; Νόμους νὰ παραβαίνωσιν; Ἀγγέλους νὰ διαφθείρωσι; **Θεοὶ νὰ γίνωνται;**

*

Τὸ λημέρι.

Καὶ τί δὲν εἶχεν ὁ παράδεισος τοῦ Ἀδάμ Κουμουνδούρου; Δὲν πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς ποιητικὰς περιγραφὰς διὰ νὰ τὸν παραστήσωμεν ζωντανόν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Φαντάσθητε λημέρι μεγάλης ληστρικῆς συμμορίας, εἰς οἶον δὴποτε μέρος, ἐπὶ οἰοδὴποτε βουνοῦ. Τὸ λημέρι αὐτὸ εὐρίσκεται ὀπισθεν μεγάλης ἐμπορικῆς ὁδοῦ, δι' ἧς ἀενάως διέρχεται κόσμος ποικίλος καὶ παντοδαπός, καθ' οὗ τὰ παλληκάρια τῆς συμμορίας ἐπιπίπτουσιν ἐξ ἐνέδρας καὶ ληστεύουν τοὺς διαβάτας, τοὺς λαφυραγωγοὺν, τοὺς ξεγυμνόνουν, ἐνίοτε καὶ τοὺς φονεύουν. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ νὰ γίνεταί ἐπὶ ἔτη, μὲ ὀλιγίστας μόνον διακοπὰς. Καὶ τί δὲν ἡδύνατο νὰ συναχθῇ εἰς τὸ λημέρι ἐκεῖνο; Ὅ,τι δύναται νὰ φαγῶθῃ ὅ,τι δύναται νὰ ἐνδύσῃ ὅ,τι νὰ χρησιμεύσῃ εἰς κατοικίαν, εἰς σποράν, εἰς μέλλουσιν ἐκμετάλλευσιν ὅ,τι δύναται νὰ ἐξαργυρωθῇ ὅ,τι εἶναι χρῆμα ὅ,τι δύναται νὰ κοσμήσῃ, νὰ τέρψῃ, νὰ διασκεδάσῃ ὅ,τι ἀστράπτει ὡς δόξα ὅ,τι θωπεύει ὡς ὄνειρον ὅ,τι ἐρεθίζει ὡς γαργαλισμός ὅ,τι ἱκανοποιεῖ ὡς ἔρως ὅ,τι ἱλαρύνει ὡς ἄσμα ὅ,τι προπαρασκευάζει βοήθειαν ὡς φίλιον ὅ,τι ὑπισχνεῖται

κέρδος ὡς ἐμπόριον· ὅ,τι ἀνοίγει νέους ὁρίζοντας ὡς βιομηχανία· ὅ,τι τελεῖ θαύματα ὡς ταχυδακτυλουργός· ὅ,τι ἀναβιβάζει ἀνωθεν τῆς γῆς ὡς ἀερόστατον· ὅ,τι μπορεῖ νὰ θρέψῃ πλήθη ὡς κόλλυβα· ὅ,τι νὰ ἱκανοποιήσῃ στίφη ὡς θέσεις κλητῆρων καὶ ὑπεραρίθμων γραμματέων· ὅ,τι διαθρύπτει φιλοτιμίας ὡς ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια· ὅ,τι θωπεύει γυναῖκας ὡς βοηθήματα εἰς ὑπηρετίας ἢ διορισμοὶ τροφῶν ὡς ὑποτρόφων· ὅ,τι ἐξαπατᾷ κόσμον ὡς σημαῖα τοῦ 21· ὅ,τι ἐλκύει χρήματα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὡς σημαῖα παρασκευῶν.

Ἐντὸς τοιούτου λημερίου ἔδοσεν ὁ Ἀδὰμ Κουμουνδοῦρος μετὰ τῆς Εὐας Ἐξουσίας του. Αἱ ἀηδόνες δι' αὐτοὺς ἦσαν τὰ κελαδοῦντα χρήματα, τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ ἕνας μπερδὲς ἀπὸ πέτωμα, ὡς μουσικὴ Ῥοσσίνι ἕνα κλέφτικο μπουζούκι, ὡς διαρρέων ποταμὸς ἡ κάνουλα τοῦ κεντρικοῦ ταμείου, ὡς αὐρα ψιλῇ, μυροβόλος τὰ βρωμοεντάλματα, ὡς κῆποι τὰ διάφορα ὑπουργεῖα, ὡς ζῶα ἀθῶα τὰ ὁποῖα συνεγελάζοντο μετ' αὐτῶν ἡμερὰ καὶ γλυκὰ, ὅπως ἡμερὰ ἦσαν ὅλα τὰ μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ἀδὰμ εἰς θηρία μεταβληθέντα, λέοντες, ἄρκτοι, τίγρεις, πάνθηρες, ἐλέφαντες (Νικοκύβουρας!) καὶ ἄλλα ἔντομα καὶ μαλάκια οἱ φίλοι των βουλευταὶ, οἱ φίλοι τῶν βουλευτῶν καὶ οἱ φίλοι τῶν φίλων των.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα εἶχον ἐν τῇ Ἐδὲν εὐωδιάζουσιν σκιάδα, ἐν θελκτικῶν πλεκτόφραγμα, εἰς ὃ περιπλέκοντο πυκναὶ ἀναδενδράδες δάφνης καὶ μύρτων, ρόδων καὶ ἰάσμων, ἐκεῖ δὲ εὐδαίμονες ἔστρωναν τὴν κλίνην των ἐπὶ ἱῶν καὶ ὑακίνθων, εἰς ἕνα καὶ μόνον ἀσπασμὸν περιβάλλοντες ὅλον τὸν ὕπνον των.

Ἀλλ' ὁ Ἀδὰμ Κουμουνδοῦρος καὶ ἡ Εὐα Ἐξουσία τοιούτον κοιτῶνα εἶχον τὸ κεντρικὸν ταμεῖον, εἰς ὃ κάνεις δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ ὅπως εἰς τὴν σκιάδα τοῦ Παραδείσου οὐδὲν ἄλλο πλάσμα, τετράποδον ἢ πτηνόν, ἔντομον ἢ ἔρπετόν, ἡδύνατο νὰ εἰσέλθῃ.

*

Τὸ ξύλον τῆς γνώσεως.

Ὅλην αὐτὴν τὴν μακαριότητα τὴν ἀπελάμβανεν ὁ Ἀδὰμ Κουμουνδοῦρος ἀπὸ τῆς παρελθούσης βουλευτικῆς περιόδου, ἀδεία καὶ ἐπινεύσει τοῦ Σαββαῶθ Τρικούπη.

Εἶχεν ὁμοῦς ὁ Παράδεισος καὶ τὸ ξύλον τῆς Γνώσεως, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ. Εἶχε τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν του, τὸ δάνειον τῶν 60,000,000, προωρισμένον διὰ τὴν ὁδοποιΐαν, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλάς θὰ βουλιάζῃ διὰ νὰ χορτάσουν αἱ βδέλλαι τῆς καὶ εἰς τὴν ἄρσιν τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας. Χρήματα ἱερὰ, ἀγορασθέντα διὰ τοῦ αἵματος τῆς Ἑλλάδος, καὶ περιφρουρηθέντα ὑπὸ νόμου αὐστηροτάτου, ὡς τὸν νόμον τοῦ Σαββαῶθ πρὸς τοὺς προπάτοράς μας: **Ἐὰν γὰρ φάγητε ἐξ αὐτοῦ, ἀποθανεῖτε.**

Τί εἶπεν ἡ παρελθούσα Βουλὴ πρὸς τὸν Ἀδὰμ Κουμουνδοῦρον, τὸ παιδί τῆς;

«Σοῦ χιτῶ σ' τὸ περιβόλι μου παλάτι
«Μ' ὅσα καλὰ ἡ θεία μου πρόνοια δίνει»
«Καὶ νὰ τρῶς τὸ καλλήτερο κομμάτι,
«Χωρὶς νὰ σοῦ στοιχίλῃ ἕνα φαρδίτι.
«Μὰ ἔτσι κηῶλα ζητῶ σου, Κὺρ Ἀδὰμ μου,
«Νὰ μὴ γυρίξῃς ποτὲ ποτὲ τὰ τάλαρά μου.

«Εἶν' τὸ ξύλο τῆς γνώσεως τὰ χρήματα
«Κι' ὁποῖος τᾶχει ἔχει γνώση, εἶν' προκομμένος,
«Ὡμορφος, ἔχει χίλια προτερήματα
«Εἶναι ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἐπαινεμένος,
«Παρτοῦ ἐπιθυμητός... μὰ εἶν' καὶ φαρμάκι
«Ποῦ κἀνουν' τὴν ψυχὴν πηλὸ ὄχ' τ' αὐλάκι.

«Μὴν τὰ γυρίξ' τε, γιατί' θὲ νὰ γνωρίσετε
«Τὸ βουλιασμὸ τῆς ἀθωότητός σας
«Καὶ πλέον δὲν θὰ μπορέσετε νὰ ζήσετε
«Εὐτυχισμένοι σ' τὸν Παράδεισόν σας.
«Τάχατ' α' ὁ Διάβολος, κ' εἶναι διαολεμένα
«Ἀσ' τε τὰ ἐκεῖ. Τοῦ τᾶχω ἀμαχημένα *)

*

Ἀντὶ ὄψεως.

Ἐδῶ τὰ συναζάρι ἀλλάσσει. Διὰ νὰ πῇσῃ ὁ Ἀδὰμ ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπητεῖτο ὁ Θεὸς νὰ πολεμήσῃ μὲ τὰ τάγματα τοῦ Σατανᾶ, νὰ τὰ νικήσῃ καὶ νὰ τὰ στείλῃ εἰς τὸν διάβολον, εἰς τὴν Κόλασιν, θέλω νὰ πῶ· νὰ ὀρκισθῇ ἐντεῦθεν ἐκδίκησιν ὁ Σατανᾶς καὶ νὰ ὁμόσῃ καταστροφὴν μιᾶς νέας δημιουργίας τοῦ θεοῦ, τῆς δευτέρας μετὰ τοὺς ἀγγέλους φουρνιάς, ἥτις ἦτο ἡ τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ διὰ νὰ πῇσῃ ὁ Ἀδὰμ Κουμουνδοῦρος δὲν ἀπητεῖτο ἡ αὐτὸς οὗτος ὁ Κουμουνδοῦρος, ὅστις πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὸν παράδεισον εἶχε συμμαχήσει μετὰ τοῦ εὐτελεστεροῦ ὄλων τῶν διαβόλων, τοῦ Μαμμωνᾶ, θεοῦ τοῦ χρήματος. Ὁ διάβολος αὐτὸς πρὶν γίνῃ διάβολος — διότι γνωρίζετε ὅλοι οἱ διάβολοι εἶναι πεπτωκότες ἄγγελοι κατὰ τὴν παράδοσιν — εἶχεν εἰς τὸ οὐράνιο παλάτι ὅλο τὰ μάτια του κάτω, ποτὲ δὲν τὰ σήκωνεν ὅπως οἱ ἄλλοι ῥωμαντικοὶ συνάδελφοί των, τόσους ἔρωτας μὲ τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ πλέκοντες καὶ συμπλέκοντες, διότι ἔβλεπε τὸ πάτωμα τοῦ θεοῦ τὸ ὁποῖον ἦτο ὅλον ἀπὸ χρυσάφι.

*

Ὁ Θεοδώρου.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐκάθηντο ὁ Κουμουνδοῦρος μὲ τὴν Ἐξουσίαν του ἐπάνω εἰς δροσερὸν γρασίδι, τοῦ Κουμουνδοῦρου παίζοντος μπουζούκι ἐπὶ τῶν κόλπων τῆς Ἐξουσίας του, ἐνῶ αὐτὴ ἔκαμνεν ὅτι τὸν ἐψείριζεν, παρουσιάσθη ὁ Μαμμωνᾶς ὑπὸ τὴν μορφήν Θεοδώρου, ξυρισμένος, φρέσκος καὶ μειδιῶν καὶ ἤρχισε κουβέντα μετὰ τοῦ ζεύγους.

Μεταξὺ ἄλλων διὰ τόνου φωνῆς ἀνθρώπου ἐκπεπληγμένου:

— Μωρὲ τί τὰ φυλάγετε τὰ ἔρημα αὐτὰ, τοῖς λέγει.
— Ποιᾶ, ἀπαντῶσι μ' ἐν χεῖλος κ' οἱ δύο.
— Τὰ Ἐξῆντα;
— Ἐκατομύρια; προσθέτουν οἱ δύο ἀρπάζοντες τὴν λέξιν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Μαμμωνᾶ Θεοδώρου.
— Αὐτὰ.
— Μὰ ἂν τὰ πειράξουμε κι' αὐτὰ, χαθήκαμε.
— Μωρὲ δὲν ἀκούω γὼ αὐτὰ, τ' ἀδέρφια πεινᾶνε.
— Λοιπὸν γιὰ νὰ χορτάσουν αὐτὰ, νὰ χαθοῦμε ἐμεῖς; λέγει ἡ Ἐξουσία δίδουσα ἐν φίλημα εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐλαφρῶς τὴν ἀπωθεῖ ἐντρεπόμενος ἀπὸ τὸν Θεοδώρου.

*) Ἀνδρέας Λασκαράτος.

— Καὶ ποῖος τὸ λέγει πῶς θὰ χαθῆτε.

— Δὲ θυμᾶσαι τί μᾶς εἶπε ὁ Τρικούπης ὅταν μᾶς ἔβαλε μέσα εἰς τὸν παράδεισόν μας ; « Τρώγετε ἀπὸ ὅλα, μὰ τὰ ἐξήντα μὴν τὰ πειράζετε. Ἄμα φάτε ἀπὸ αὐτὰ, θὰ σᾶς πιάσῃ τέτρα διαόροια ποῦ ἂν δὲν εἶναι χολέρα, θὰ εἶναι βέβαια χολερίνα. Καὶ θὰ ξετιναχθῆτε ἀπ' ἐδῶ μέσα.

— Παραμύθια ! φωνάζει ὁ Μαμμωνᾶς ὁ Θεοδώρου κτυπῶν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Τί ; λέγει ἡ Εὐα, ἀφίνουσα ἀπὸ τὰ ὧς κορφοδούνει στήθη της βαθὺν στεναγμὸν, παραμύθια ; Τ' ἀκοῦς, ἀνδρούλη μου, τί μᾶς λέγει ὁ Θεοδώρου, πῶς τοῦ Τρικούπη τὰ λόγια εἶναι παραμύθια ;

Ἄλλ' ὁ Ἀδάμ ἀκόμη δὲν συνεκινήθη ὡς ἡ Εὐα· πετᾷ μόνο τὸ μπουζούκι του, χάνει τὴν φαιδρότητά του, καὶ λαμβάνει ὕψος σκεπτομένου καὶ πολλὰ μερμηρίζοντος κατὰ φρένα.

Ὁ Θεοδώρου ὡς μάστορ ἐννοῶν ἀπ' αὐτὰ καὶ γνωρίζων ὅτι ἡ δῆθεν μελαγχολία καὶ σκέψις αὐτῇ εἶναι ἡ χρυσῇ γέφυρα ἢ τὸ χρυσὸ ἀντικλεῖδι ποῦ ἀπὸ τὴν τσέπη ποῦ τῶχεις τὸ βγάξεις καὶ τὸ βαστάς σ' τὰ χέρια, ἐτοιμος ν' ἀνοίξῃς τὴν ξένη κάσσα :

— Παραμύθια καὶ παραμύθια, ἐπαναλέγει. Αὐτὰ τὰ ἔβαλε ὁ Σαββαῶθ ὁ Τρικούπης, γιατί ἤξευρε ποῦ ἅμα βάλετε αὐτὰ σ' τὸ χέρι δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς κουνήσῃ ἀπὸ ὧς οὔτε Θεὸς οὔτε διάβολος.

— Τί λές, βρε ἀδελφέ ; Τότε μόνον ὡς ὑπὸ θείας ἐλ- λάμψεως ἀνατιναχθεὶς ὁ γέρω Ἀδάμ ἐρωτᾷ.

— Αὐτὸ ποῦ λέω. Τὸ βλέπετε αὐτό ;

Καὶ ἁμέσως ἐξάγει ἕν γαλλικὸν εἰκοσάφραγκον, στίλβον ὡς ἀδάμας ἵνα μὴ εἴπωμεν ὡς χρυσός, καὶ τὸ περιάγει εἰς τὰ βλέμματα τῶν δύο, οἵτινες ἤστραψαν ἐκ τῆς θέας τοῦ χρυσοῦ, ὡς ἀστράπτει τὸ πρόσωπόν σου, ἀναγνώστα, ὅταν ἀπὸ τῆς σκιάς σὲ προσβάλλῃ αἰφνιδίως ὁ ἥλιος. Τὸ εἰκοσάφραγκον ἐκεῖνο παρῆγεν ἕνα μυστηριώδη φωσφορισμὸν, ὅστις τὴν νύκτα τὸν ἑδοιπόρον ὀδηγεῖ ἐνίοτε εἰς ἔλθ.

— Ποῦ τωῖρες ; Ποῦ τωῖρες ; Τὸν ἠρώτουν καὶ οἱ δύο.

— Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μετέφερον ἐπὶ ἡμιόνων τὸ μεταλλικὸν τοῦ δανείου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, συνέπεσε νὰ εἶναι μία μεγάλη κηδεῖα. Αἱ δύο συνοδίαὶ εἰχον συναντηθῇ κατὰ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, σύγχυσις εἶχεν ἐπέλθει καὶ ἐκ τῆς συγχύσεως ἐπωφελοῦμενος παρατηρῶ τὴν ἄκραν ἐνὸς εἰκοσάφραγκου εἰς τὴν σχισμάδα μιᾶς κασίτσας. Ἀπ' ἐδῶ εἶχα ἀπ' ἐκεῖ εἶχα προσεκollήθην ὡς μάγκα εἰς μίαν ἄμαξαν καὶ τὸ ἀπέσπασα. Ὅλο τέτοια εἰκοσάφραγκα εἶναι τὸ δάνειον.

Ὡς ἡ ὄψις ἡ διηνεκὴς ἐνὸς πράγματος παραλύει τὰς δυνάμεις σου, οὕτως εἶχον παραλύσει αἱ δυνάμεις τοῦ Κουμουνδούρου, ἐνῶ ἡ Ἐξουσία του ἤρχισε νὰ συλλογιέται λιγάκι.

— Τί, λέγει ὁ Θεοδώρου ; Θὰ πετάξετε αὐτὰ τὰ θεία πράγματα (καὶ ἐδείκνυε τὸ ναπολεόνι) εἰς τοὺς δρόμους ; Θὰ τ' ἀνταλλάξῃτε μὲ τὰ βρωμόχαρτα τῆς Τραπεζῆς ; Ἡ θὰ τ' ἀφίστητε νὰ σκουριάσουν εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον ; Σὰν τὸ γάλα τῆς προβάτινας τὸ ὁποῖον ὅταν τὴν νύκτα δὲν βυzaίνει τὸ ἀρνὶ χύνεται κόμπο κόμπο ;

Καὶ πλησιάσας εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Κουμουνδούρου :

— Βύζανε, Ἀλέκο μου, τοῦ λέγει, βύζανε. Ὅσο βυzaίνεις, τόσο τρέφεις.

Παράδοσις.

Ἐ! ἦτο πλέον ἡ κρσιμωτέρα στιγμή, εἰς τὴν ὁποίαν

καὶ αἱ παρθένοι αὐταὶ δὲν ἀντέχουν Παραδίδονται.

*

Ἔτσι ἐκλέφτηκαν τοῦ Θεοῦ οἱ παράδες,
Κ' ἡ Εὐα κάνει τὴν πρώτην ἁμαρτίαν,
Δὲ θυμοῦμαι δὲ πόσαις κατοστάδες.
Καὶ τὰ δέχθηκε ὁ Ἀδάμ, γιὰτ' εἶχε χρεια.
Μὰ ἕνα ἔργο τόσο ἀχρεῖο καὶ κακόποιο
Ὁ Θεὸς τὸ ἐκύττα μὲ τὸ τηλεσκόπιο.

*

Ἐξω τὸν Ἀδάμ.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἔρχεται ὁ Τρικούπης εἰς τὴν Σύνοδο τῆς Βουλῆς,

Καὶ πιάσει τὸν Ἀδάμ ἀπὸ τὴ μύτη.
« Ἐδῶθε λέει, σὲ σέρνει τὸ βελέσι
Γαῖδαρε, μασκαρά ! » Ἔτσι σ' ἀρτῶσει !
« Καὶ σὺ Εὐα εἶρ' τοῦτες εὐμορφες δουλειές ;
« Ἔτσι ἡ γυναῖκες κάνουνε Ἀη-γιάννη,
« Μὰ, μὰ τὴ Δρεπανιώτισσα, μωρὲς,
« Θὲ νὰ σᾶς διώξω ἰδῶθε. Ἀς ἦναι φτάνει.
« Τάχασε ἡ Εὐα, ἐσθύστηκε, ἐσκοτίστηκε
« Κι' ὅχ' τὴν πολλὴν τρομάρα ἐκατουρήστηκε. »

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Τρικούπης στέλλει τὸν ἀρχάγγελον Ἰακωβάτο καὶ τὸν ἄγγελον Ῥάλλη καὶ βγάζουν τὸν Ἀδάμ ἐξω ἀπὸ τὸν Παράδεισον.

Ἐδῶ τὸ Σιναῖον λίγο μεταβάλλεται, διότι ὁ Θεὸς δὲν πῆρε ἀπὸ τὸν Ἀδάμ τὴν Εὐα, ἐνῶ ὁ Τρικούπης πῆρε τὴν Εὐα ἀπὸ τὸν Κουμουνδούρο—τὴν Ἐξουσίαν—καὶ τὴν πῆρε γιὰ λογαριασμό του.

*

Πυρίνη ρομφαία.

Ὅταν ἐνῶ κατέβαινε τὸν λόφο κάτω ὁ γέρω Ἀδάμ, γύρισε πίσου νὰ δῇ τί ἔγινε ὁ Παράδεισός του, εἶδεν εἰς τὴν πόρτα του τὸν Λομβάρδο καὶ τὸν Πετιμεζᾶ μὲ ρομφαίας εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἐφύλαγαν.

Ὁ γέρω Ἀδάμ δὲν ἀπελπίσθη, ἀλλ' ἐσκέφθη νὰ πάγῃ εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ Ζαῖτη, νὰ παραγγεῖλῃ κίνεν ναρκωτικὸν, διὰ νὰ κοιμήσῃ τοὺς φύλακας καὶ κατορθώσῃ νὰ ξαναέμπῃ.

*

Καὶ οὕτω :

Φύλακες γρηγορεῖτε ! !

Κρῖ-Κρῖ.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ.

Ἡ σπουδαιότερα τῶν διαφορῶν μεταξὺ τοῦ πρῶην πρωθυπουργοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ κ. Τρικούπη εἶνε ὅτι ὁ μὲν κ. Κουμουνδούρος τὰ χρήματα τοῦ κράτους ἔλεγε λεφτὰ, ὁ δὲ κ. Τρικούπης τὰ λέγει μέσα, Λουκιανός.

ΙΔΕΑ.

Ὡς παρθένοι αἱ γυναῖκες εἶναι ἄγγελοι· νυμφευόμεναι ὅμως ἀποβαίνουν πεπτωκότες ἄγγελοι, διὰ τοῦτο οἱ σύζυγοι ὁμιλοῦντες περὶ τῶν γυναικῶν των λέγουν : Ὁ διάβολός μου ἢ ἡ διαβολογυναῖκά μου. Καλεῖσάν.